

НАВОШТА ДОМ... БЕЗ ГІТАРЫ?

Штотраз, калі завітаю ў госці да бабулі мужа, мы з ёй разам пячом піражкі з капустай. І Таццяна Віктараўна расказвае мне розныя гісторыі з дзяцінства свайго ўнука. Найбольш мне спадабалася вось гэта. Адночы, калі Вову было гадоў пяць, ён сказаў: «А чаму я павінен рабіць так, як вы хочаце? Чаму я не магу рабіць так, як хачу я?»

Мне вельмі блізка погляд на выхаванне дзяцей практыкуючага псіхолага Вячаслава Вета. Яго сыну цяпер 17. І мінулым летам пасля школы ён нікуды паступаць не стаў. «Працаваць пайшоў і ўжо сам сябе забяспечвае. Амаль ва ўсім. І ўсе вакол з гэтай нагоды вельмі нервуюцца. І ўвесь час у мяне пытаюцца: «А ты, Слава, што на гэты конт думаеш?» І, пачуўшы мой адказ, здзіўляюцца, чаму я такі спакойны і зусім не спрабую неяк на гэта паўплываць. А я насамрэч зусім не спакойны! Ведалі б яны, як мне цяжка. Трымацца той лініі, якую я выбраў калісьці ў адносінах са сваім сынам. Я быццам іду супраць нейкага цяжэння. Магутнага і абсалютна ўпэўненага ў тым, што яно мае рацыю. Яна, мая сям'я, дакладна ведае, што трэба майму сыну. І ў іх няма ніякіх сумненняў. Вядома, кідаць працу! Вядома, паступаць у інстытут! Я ж думаю, што гэта не іх справа. І нават не мая. Гэта справа майго сына. І толькі яго. Гэта яго жыццё.

Я ў свой час вельмі хацеў у літаратурны інстытут паступіць. Але мой тата, калі пра гэта пачуў, так на мяне паглядзеў, што я адразу і думаць пра гэта перастаў. І пайшоў у інжынеры. Таму што «на хлеб з масліцам заўсёды хопіць». І што я цяпер, мікрасхемы распрацоўваю? Ці тэлевізары паяю? Не. Я кожны дзень пішу. І нават, бывае, ноччу. І хто з нас меў рацыю, атрымліваецца? Я ці мой тата?! Таму не ім вырашаць, як жыць майму сыну. І не мне. Няхай сам вырашае. А ад мяне патрабуйце толькі адно: ісці за сваім шчасцем. І ўсімі сіламі падтрымліваць яго ў тым, каб ён ішоў — за сваім.

Не, вядома, я мог бы пачаць на яго ціснуць, забараняць, абмяжоўваць. Але я зразумеў: што калі цяпер ён і сагнаецца пад маім прэсам, то пасля гэтага ўжо ніколі не зможа мне давяраць. І перастане мяне паважаць. Не, для мяне мае адносіны з сынам у сто разоў важнейшыя, чым усе яго адукацыі разам узятыя...»

Мае сваякі некалькі гадоў таму пачалі будаваць дом за горадам. Муж кумы працаваў на высокааплатай працы. Таму будоўля ішла даволі хутка. Але днямі я даведалася, што Алесь звольніўся з працы. Вырасьць рызыкунць: укласці грошы ў свой кававы бізнес. Яго маці, калі даведалася, адразу ж пачала адгаворваць. Маўляў, як вы будзеце жыць? У вас жа двое дзетак. Дзе такі заробак яшчэ можна знайсці? А раптам не атрымаецца... Грошы ж укладзеныя не вернеш... «Яшчэ гады два таму я, напэўна, адрагавала б прыкладна так, як і сваякроў, — усміхаецца кума. — Цяпер жа ні на кроплю не сумняваюся, што проста абавязана падтрымаць мужа. Ну, нічога, пераедзем у дом крыху пазней. Затое мы з дзеткамі штодзень будзем бачыць побач з сабой мужа і тату з вачыма, якія свецяцца ад радасці. Бо ён рэалізоўвае сваю даўнішнюю мару».

...Некалькі месяцаў таму муж вярнуўся дадому са скруткам незвычайнай формы — штосьці беражліва было захутана ў шарсцяную коўдру. «Не чапай пакуль, — сцішыў маю цікаўнасць. — Няхай адагрэецца». Неўзабаве ён папрасіў мяне выйсці з пакоя. І праз тры хвіліны я пачула адтуль незвычайныя гукі. Калі зайшла, убачыла на зэдліку шчаслівага мужа з 12-струннай партугальскай гітарай. Якраз у гэты момант яму патэлефанаваў тата. Вова не стрымаўся і падзяліўся з ім сваёй радасцю. У адказ пачуў: «Навошта столькі грошай патраціць на гітару?.. Вы на дом лепш збірайце». На што муж адказаў: «Навошта мне дом... без гітары?».

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.
nadziejka@zviazda.by

■ Перадсвяточнае

ПАСКА

ВЯЛІКДЗЕНЬ у пасёлку і суседніх вёсках завецца Паска. Гэтае свята Дарынка любіць не менш чым іншыя. А чаго ж тую Паску не любіць, калі яна нясе з сабой столькі прыемнага, смачнага, новага.

(Заканчэнне на 3-й стар. «СГ».)

Фота Анатоля КЛЕШЧУКА.

Жыхары вёскі Хатынічы Ганцавіцкага раёна Андрэй Андрэевіч і Надзея Васілеўна Ярашэвічы на Вялікдзень заўсёды сустракаюць і сваіх унукаў, і суседскіх дзяцей, якія прыбягаюць павіншаваць са святам.

■ Тыя, хто побач

«З 12 гадоў хлопчыка павінен выхоўваць тата»

У гэтым перакананы Леанід ЗАЙКА, вядомы эканаміст, якога нашы пастаянныя чытачы ведаюць не па чутках. Шмат гадоў ён даволі часта выступаў на старонках «Звязды» ў якасці эксперта. На днях мы завіталі дадому да вучонага, які адзін выхоўвае 13-гадовага сына Уладзіка. І распыталі, як ён спраўляецца адначасова з ролямі мамы і таты.

«Самым цяжкім было сказаць сыну, што мамы не стала»

— Заходзьце, разувайцеся. Можаце, вядома, і не разувацца, калі хочаце памыць падлогу (з самага пачатку размовы спадар Леанід шмат жартуе). Праходзім у гасціную. «Шпалеры ў мяне тут клеіла кандыдат псіхалагічных навук (мае на ўвазе другую жонку Жанну Грынюк, якая чатыры гады таму памерла ад раку).

— Леанід Фёдаравіч, апошнім часам павялічылася колькасць людзей, якія павіраюць ад раку ў розквіце сіл...

— Так, і мая жонка з іх ліку... Прайшло 4 гады... Жанна — моцны чалавек. Напрыканцы жыцця яна магутны акорд зрабіла. Уяўляеце, яе выпісваюць з бальніцы пасля курса хіміятэрапіі, а праз два тыдні яна пра-

Фота Анатоля КЛЕШЧУКА.

Майку з жарталівым надпісам Леаніду Зайку падарыў сын.

— Любіце паляжаць на канапе перад тэлевізарам, як і большасць мужчын? — пытаюся.
— Што вы? Гэта не мужчына! Мужчына заўсёды павінен быць пры справе, заняты, клапаціцца пра блізкіх, забяспечваць псіхалагічны камфорт у сям'і.

водзіць конкурс «Брэнд года». За месяц да смерці ў яе была вялікая камандзіроўка ў ЗША. Потым выступала на канферэнцыях

у Швейцарыі і ў Славакіі, інтэрв'ю давала. Трымалася годна да апошняга.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)